

Поет

Василь Симоненко

Я жив не раз, хоч не в одній оправі,
Вмирав не раз і знову воскресав,
Серцями людськими, мов каменем, кресав,
Втопивши біль у віковій заgravі:

Тоді як ви плелися невеселі,
Опутані кайданами, в катівні, —
Мартинові під ваші сні наївні
Мені стріляли в груди на дуелі.

Я не вмирав. На прив'язі міцному
Мене, мов пса, покірні холуї
Тримали в закутку холодному, тісному,
Закинувши в віддалені краї.

Та, не піддавшись зарібку легкому,
Я не прислужував ніколи і нікому.